

Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Michala Mazance, Mgr. Jana Passera a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: X. S. V., zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem v Brně, Příkop 8, pobočka v Praze 1, Václavské nám. 21, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2006, čj. OAM-17/LE-PA03-PA03-2006, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 4. 2006, čj. 56 Az 37/2006 - 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se odmítá pro nepřijatelnost.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 1. 2006, čj. OAM-17/LE-PA03-PA03-2006, zamítl žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Brně, který ji rozsudkem ze dne 18. 4. 2006, čj. 56 Az 37/2006 - 27, zamítl. Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39¹.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se bude zpravidla, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech:

---

¹ <http://www.nssoud.cz>

1) kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*; 2) kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*, přičemž rozdílnost judikatury může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bude shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele*, o němž se může jednat zejména tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze vyloučit, že k tomuto nerespektování bude docházet i v budoucnu; b) krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva, přičemž je třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné, nevýrazná pochybení především procesního charakteru přitom zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Zájmem stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s., ale také uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V posuzované věci stěžovatel žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil. Nejvyšší správní soud se proto mohl otázkou přijatelnosti jeho kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině, za použití kritérií nastíněných ve shora citovaném usnesení Nejvyššího správního soudu.

Stěžovatel v kasační stížnosti především parafrázoval některá ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, která měla být správním orgánem porušena, a dovolával se čl. 195 až 219 Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka. Namítal, že žalovaný pochybil, když si pro své rozhodnutí neoprátil dostatečné množství podkladů; s ohledem na specifickou azylového řízení nedopadá tíha důkazního břemene pouze na žadatele o azyl, ale je na straně správního orgánu, aby si pro žadatelem tvrzené skutečnosti – pokud o nich pochybuje - obstaral takové informace, které mu umožní objektivně rozhodnout, zda skutečnosti tvrzené žadatelem mohou či nemohou zakládat důvodné obavy z pronásledování. Namítl, že žalovaný ani krajský soud při svém rozhodování nepřihlédli k informacím ohledně dodržování lidských práv ve Vietnamu. Stěžovatel dále namítal, že krajský soud při svém rozhodování dostatečným způsobem nezkoumal rozhodnutí žalovaného ve vztahu k neudělení azylu z humanitárních důvodů stěžovateli podle § 14 zákona o azylu; žalovaný přitom porušil zásady týkající se mezí volnosti správního uvážení a jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné; osobní situace v zemi původu stěžovatele je důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Pochybení žalovaného i krajského soudu spatřuje stěžovatel rovněž v nedostatečném posouzení překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Stěžovatel tak namítal vady řízení před správním orgánem,

pro něž měl krajský soud napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], a nepřezkoumatelnost spočívající ve vadě řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], jakkoliv tomuto (posledně uvedenému) ustanovení stížní důvody výslovně nepodřadil.

Nejvyšší správní soud připomíná, že obdobnými otázkami se již zabýval v řadě svých rozhodnutí, např. ze dne 20. 11. 2003, čj. 2 Azs 27/2003 - 59, publikovaném pod č. 181/2004 Sb. NSS, a ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 Azs 22/2003 - 41², v nichž vyslovil, že povinností správního orgánu je zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené; nelze však dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění; správní orgán má povinnost zjistit skutečný stav věci podle § 32 správního řádu pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. V rozhodnutí ze dne 21. 8. 2003, čj. 2 Azs 6/2003 - 38, publikovaném pod č. 42/2003 Sb. NSS, pak Nejvyšší správní soud vyslovil, že jestliže cizinec v řízení o udělení azylu vůbec netvrdil, že je pronásledován či diskriminován ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, není posouzení politické situace a stavu dodržování lidských práv ve státě, jehož občanství cizinec má, nezbytné. V rozhodnutí ze dne 10. 2. 2004, čj. 4 Azs 35/2003 - 71³, Nejvyšší správní soud vyslovil, že zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné [§ 16 odst. 1 zákona o azylu], znamená, že neproběhlo dokazování ke zjištění existence důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu; protože neexistence těchto důvodů je podmínkou rozhodování podle § 14 zákona o azylu (humanitární azyl) i podle § 13 zákona (sloučení rodiny), nemůže správní orgán tímto rozhodnutím vyslovit, že se azyl podle § 13 nebo podle § 14 neuděluje.

Ostatní námitky stěžovatele Nejvyšší správní soud neshledal přípustnými, neboť je stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí je přezkoumáváno, ač tak učinit mohl. Z pohledu přezkumu kasačním soudem se tak jedná o nové důvody kasační stížnosti (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatel sám žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud dodává, že zatímco v žalobě stěžovatel správně, nikoliv důvodně, namítal porušení ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, účinného od 1. 1. 2006 (správní řízení bylo na základě žádosti stěžovatele o udělení azylu zahájeno dne 3. 1. 2006), v kasační stížnosti zcela nelogicky a bez jakéhokoliv zdůvodnění namítal

---

² <http://www.nssoud.cz>

³ <http://www.nssoud.cz>

porušení ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správního řádu), ve znění pozdějších předpisů.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

O návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval. Dospěl k závěru, že o něm není třeba rozhodovat tam, kde je kasační stížnosti přiznán odkladný účinek přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu